

- Η οικογενειακή λειτουργία και η ανάπτυξη
- Η κοινωνικοποίηση και η προσαρμογή.
- Οι ρόλοι και υπευθυνότητες.
- Η δύναμη της οικογένειας και οι έξω-οικογενειακές δυνάμεις.
- Η αντιδραστικότητα και ο αποκλεισμός.
- Η αδιαφορία και η κατάθλιψη.

Οικογένεια και ταυτότητα

Η οικογένεια ασφαρίζει και κάνει νόμιμη την ηδονική αναπαραγωγή μιας νέας ζωής η οποία αλλάζει και δίνει ένα καινούργιο νόημα στο κάθε μέλος της ξεχωριστά αλλά και στην ίδια σαν σύνολο.

Μερικές φορές σκέπτομαι ότι, η οικογένεια είναι ένα εργοστάσιο της φύσης. Το εργοστάσιο παραγωγής σχέσεων που ξεδιπλώνονται στο χρόνο Η οικογένεια είναι το όριο μέσα στο οποίο διαμορφώνεται η προσωπικότητα, λένε άλλοι. Η οικογένεια είναι η αρχή και το τέλος μου. Αρχή διότι αυτή με έφερε και με πήρε στα χέρια της μόλις βγήκα στην ζωή και στα δικά της χέρια θα φύγω. Αυτή θα με συνοδεύσει, όπως λένε στην τελευταία μου κατοικία. Μέσα σε αυτή ένιωσα και νιώθω τις χαρές καθώς και τις μεγάλες λύπες Αυτή η ίδια είναι η πηγή της χαράς και της λύπης. Η παρουσία της είναι εξωτερική αλλά και εσωτερική μου υπόθεση. Έτσι την οικογένεια την κουβαλάω πάντα μαζί μου άλλες φορές για να με προστατεύει και άλλες να την προστατεύω εγώ. Άλλες φορές για να με δυναστεύει και άλλες να την δυναστεύω εγώ.

Κάθε εποχή, έπαιζα έναν άλλο ρόλο μέσα στην οικογένεια και καταλάβαινα ότι η συμπεριφορά του εξαρτιόταν από την συμπεριφορά των άλλων. Σκέπτομαι ότι, ξεκίνησα σαν βρέφος μετά σαν παιδί, έφηβος, νέος ενήλικας, πατέρας, παππούς....έτσι διαχρονικά βλέπω να περνάω από τον ένα ρόλο στον άλλον και μέσα από αυτούς να δημιουργώ την ιστορία μου και η ιστορία μου θα ακολουθήσει τα ίδια στάδια ανάπτυξης που ακολούθησε η ιστορία του πατέρα μου και θα ακολουθήσει η ιστορία του γιου μου.

Κινούμαι και κινείται η οικογένεια, κινείται και αυτή μαζί μου. Νιώθω την ανάσα της. Νιώθω την ανάσα της γυναίκας μου, την ανάσα των παιδιών μου, όπως παλιά αισθανόμουν την ανάσα του πατέρα μου, της μάνας . Τους έχω στο μυαλό μου, συνομιλώ μαζί τους. Έχω την όλο-γραμμική απεικόνιση της οικογένειας στην σκέψη μου! Ποτέ δεν έμεινα μόνος. Πάντα με συντρόφευε, αλλά η συντροφιά της άλλαζε μορφές ανάλογα τις περιόδους ανάπτυξης μου. Έτσι πέρασα από περιόδους προσέγγισης σε περιόδους απομάκρυνσης, από περιόδους

αποδοχής και αναγνώρισης σε περιόδους απόρριψης. Τα οικογενειακά συναισθήματα τα οποία αποτελούν το ψυχολογικό τοπίο μέσα στο οποίο μεγάλωσα και από το οποίο επηρεάστηκα και επηρέασα, με επηρεάζουν ακόμα. Έτσι όποτε σκέπτομαι τον εαυτό μου, πάντα υπάρχει το οικογενειακό φόντο του οποίου τις συναισθηματικές διαστάσεις κουβαλώ και του οποίου είμαι κομμάτι του. Όποτε σκέπτομαι τον εαυτό μου παιδί, οι μορφές του πατέρα και της μητέρας μου με συνοδεύουν πάντα. Όποτε σκέπτομαι τον εαυτό μου μεγάλο η μορφή των παιδιών μου θα με συνοδεύει πάντα...

Όταν προσπαθώ να μιλήσω για εμένα μιλάω για τις σχέσεις μου με την οικογένεια, και τους άλλους διότι μόνο μέσα από αυτές τις σχέσεις μπορώ να έχω εικόνα και να καθορίσω τον εαυτό μου, στα διάφορα στάδια της ανάπτυξης του. Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου μόνο του, πάντα από δίπλα θα ξετρυπώνουν πρόσωπα από το οικογενειακό μου περιβάλλον το παλιό και το καινούργιο. Πάντα θα είναι εδώ, παρόντα και απόντα για να με στηρίξουν, να μου μιλήσουν, να με βοηθήσουν, αλλά και να με παρατήσουν, μόνο που ποτέ δεν μπορούν να φύγουν μακριά μου ούτε και εγώ μακριά τους. Θα είμαστε έτσι ενωμένοι μέσα μου και καλό είναι αυτή η ένωση να μην με αποσταθεροποιεί, αλλά να με βοηθάει να είμαι ο εαυτός μου μέσα από αυτά.

Κερεντζής Λάμπρος